

Ομιλία Δημητρίου Λατσένερε

Κυρίες και Κύριοι καλησπέρα σας,

Είμαι και εγώ ένας από εσάς που πάσχει από τη νόσο του Πάρκινσον και έτσι μου δίνεται η ευκαιρία σήμερα να καταθέσω τη δική μου εμπειρία, πριν και μετά τη διάγνωση της νόσου του Πάρκινσον, όχι μόνο για σήμερα που η μέρα είναι αφιερωμένη στη νόσο αλλά όλο το χρόνο. Να μην εφησυχάζουμε, να ενημερωνόμαστε, ώστε να βρούμε μια λύση, ώστε η ασθένειά μας να γίνει πιο αντιμετωπίσιμη.

Πάσχω από τη νόσο του Πάρκινσον εδώ και 13 χρόνια. Η νόσος μου παρουσιάστηκε από το να μην μπορώ να γράψω, πονούσαν τα χέρια μου και είχα πόνους στους καρπούς, καθώς και το χαρακτηριστικό βάδισμα του παρκινσονικού. Ρώτησα ένα φίλο μου Ορθοπαιδικό και μου είπε ότι είναι συμπτώματα της νόσου του Πάρκινσον και με παρέπεμψε σε νευρολόγο. Επισκέφθηκα τον Νευρολόγο και μου το επιβεβαίωσε. Αυτό συνέβη το 2010, οπότε άρχισα και φαρμακευτική αγωγή. Από τότε άρχισε να αλλάζει ο κόσμος μου και ο τρόπος ζωής μου, με ένα μεγάλο γιατί. Γιατί σε μένα θεέ μου, γιατί αυτό να τύχει σε μένα.

Είχα βγει στη σύνταξη και έκανα όνειρα για τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου, ότι θα τα περάσω ανώδυνα και ειρηνικά, αλλά τις ασθένειες δεν τις διαλέγουμε. Ποιες θα πάρουμε και ποιες όχι. Αν κοιτάξεις πίσω θα δεις ανθρώπους με ανίατες ασθένειες να υποφέρουν φρικτά, με πόνους και ημερομηνία λήξης της ζωής τους. Βλέποντας αυτούς τους ανθρώπους και τη δυστυχία τους με κάνει να λέω ότι υπάρχουν και χειρότερα κα δοξάζω το Θεό.

Περιορίσα τις δραστηριότητές μου, τα όνειρά μου και όλα όσα ήθελα να κάνω. Ένα από τα όνειρά μου ήταν να σπουδάσω στο Πανεπιστήμιο και τα κατάφερα. Πώς θα μπορούσα να σπουδάσω αφού δεν μπορούσα να γράψω; Ζήτησα από τη Γραμματεία του Πανεπιστημίου αν είχα τη δυνατότητα προφορικής εξέτασης και η απάντηση ήταν θετική και το μόνο που ζήτησαν ήταν ένα χαρτί από τη γιατρό. Πήγα στην κυρία Κατσαρού, Διευθύντρια της Νευρολογικής Κλινικής του Ιπποκρατείου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης και μου έδωσε το χαρτί και έτσι μου άνοιξαν οι πόρτες του Πανεπιστημίου. Από τότε όλες οι εξετάσεις μου έγιναν προφορικές, σε χωριστή αίθουσα και με άλλο καθηγητή, εκτός του δικού μου. Δεν θα ξεχάσω το τελευταίο μου μάθημα που έδωσα και με αυτό θα έπαιρνα το πτυχίο μου. Το μάθημα ήταν "Το Παραμύθι". Για όσους δεν γνωρίζουν για το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο (Ε.Α.Π) πρόκειται για μαθήματα σχετικά με τον πολιτισμό της Ελλάδος. Την ημέρα που θα έδινα εξετάσεις δεν υπήρχε αίθουσα διαθέσιμη και έτσι βγήκαμε στο αίθριο όπου και εξετάστηκα. Ήταν μια μέρα φανταστική με τα πουλιά να κελαϊδούν, τα λουλούδια να μυρίζουν και μου έφεραν στη μνήμη τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους που αντλούσαν τις ιδέες τους από τη φύση.

Δήλωσα συμμετοχή στο Σύλλογο για να μπορέσω να προσφέρω και εγώ κάτι.

Δεν έχω να προσθέσω κάτι άλλο εκτός από ένα μεγάλο ευχαριστώ στις κυρίες Κατσαρού και Μποσταντζοπούλου, οι οποίες με την επιστημονική τους κατάρ-

τιση πάνω στη νόσο του Πάρκινσον, φροντίζουν να κάνουν τη ζωή μας πιο ανθρώπινη, παρόλα τα προβλήματα που υπάρχουν, όπως η έλλειψη φαρμάκων κ.α.

Επίσης ένα ευχαριστώ στη γυμνάστριά μας Δήμητρα, που κάνει το παν για να σταθούμε όρθιοι.

Σας ευχαριστώ που με ακούσατε και παρακαλώ να εγγραφείτε στο Σύλλογο για να γίνουμε μια δυνατή ομάδα, ώστε να αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα ενωμένοι.